— Дядо, ти ме оскърбяваш. Давам ти дума, че никому нищичко няма да кажа!

— Щом като е тъй — ще ти кажа. Намерих в гората гърне пълно с жълтици.

— Ах, милият дядо! По-скоро да вървим в гората!

— Само внимавай, никому да не си казала дума, защото зло ще патим!

— Не бой се! От сега нататък устата ми ще бъде заключена.

Отидоха двамата старци в гората. Най-напред бабичката съзря кравайчетата и зина очудена:

— Дядо, гледай! Кравайчета висят по клоните на дърветата!

— Няма нищо чудно, — рече спокойно старецът, — снощи от небето паднаха един милион кравайчета.

Бабичката млъкна. Продължиха пътя си. Стигнаха стария дъб. Като видя окачената риба бабичката щеше да припадне от очудване.

— Дядо, дядо, погледни! Дървото родило риба!

— Тъй ли? — рече старецът, — я чакай да я откъсна. Довечера ще си я опечем!

И като прибра рибата той продължи пътя си. Бабичката вървеше подире му. Стигнаха реката. Старецът каза:

— Сега ще видя дали не се е хванало нещо в мрежата!

Мушна се в храсталака и извика:

— Гледай какъв заек извадих от реката!

— Такова чудо за първи път виждам — заек да плува във водата! — извика бабичката.